

hedsomraade, som er i Gang. Jeg skal tillade mig at spørge den højtærede Minister, om han vil have noget imod at tage imod dette Andragende paa Basis af, at han ikke opfylder Andragernes Ønske, før den af mig nylig omtalte Udvidelse af Foreningens Virksomhedsomraade er iværksat.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal dertil sige, at jeg fremdeles ikke ønsker at modtage nogen Henvisning af dette Andragende.

K. M. Klausen: Det er jo en klar og tydelig Besked, vi fik der af den højtærede Minister. Ingen som helst Anledning finder han til at tage sig af dette Andragende. Det er for øvrigt ikke overraskende for os at høre, thi det er i nøje Overensstemmelse med Ministerens øvrige Politik, at naar Smaafolk, som ere i Nødstilstand, henvende sig til Landets Justitsminister, faa de en skarp og tydelig Afvisning. Det er meget godt, vi faa det at vide, saa at man kan tage sine Forholdsregler, og Folk i Landet kunne se, hvad man kan vente sig fra denne Ministers Side. Her er Tale om at yde en ringe Hjælp til Folk, der selv søge at hjælpe sig af bedste Evne. Det er Folk, som alle leve i smaa Kaar, og som have været hærgede af en haard Sygdom, hvis Hjem i mange Tilfælde ere udpinte, og hvis Hjælpekilder ere udtømte. De have nu sluttet sig sammen for at støtte hinanden og bidrage hertil efter bedste Evne, hvad de kunne. Men man maa jo erkende, at deres Evner ere smaa til at bære de Byrder, en saadan Forening har paataget sig over for sine Medlemmer, og derfor synes jeg, at det er saa naturligt, at de i denne Sag henvende sig til Staten. Men det forekommer mig, at det er overordentlig haardt af den ærede Justitsminister at stille sig i den Grad afvisende over for disse Mennesker.

Den ærede Minister siger, at det er et forkert Sted, vi ere komne med dette Andragende. Ja, det høre vi jo, det er. Det er i Reglen altid forkert at henvende sig til Justitsministeren i et Spørgsmaal som dette. Han har intet aabent Øre og intet Hjerte for disse Folks Ønsker; de skulle gaa andetsteds hen, og saa siger han, at de kunne gaa til Københavns Kommune. Jeg vil dertil sige, at Københavns Kommune har jo over for dem paataget sig meget store Ofre. Den har af egne Midler opført et Sanatorium, der har kostet 650,000 Kr., og bærer dets Drift,

der koster over 100,000 Kr. aarligt. Den ærede Minister har derfor ingen som helst Ret til at antyde, at Københavns Kommune ikke skulde have gjort, hvad der med Rimelighed kunde forlanges i saa Henseende. Naar Foreningen ikke er støttet af Københavns Kommune, antager jeg, det ganske simpelt ligger i, at den ikke har henvendt sig til Københavns Kommune. Jeg vil haabe, hvis den gør det, at Københavns Kommune ikke stiller sig saa afvisende som den ærede Minister. Jeg vil haabe, at der for Ledelsen af Københavns Kommune vil staa Mænd, der have et villigt Øre og Hjerte for Smaafolk, naar de i Sager som denne henvende sig til den om Hjælp.

Hørdum: Ihvorvel jeg naturligvis fuldt ud kan slutte mig til de Bemærkninger, som min ærede Kollega for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremkom med, kan jeg dog ikke undlade dertil at føje, at ogsaa mig har det Svar, den ærede Minister gav, forbavset i høj Grad. Jeg synes, det var saa affejende, saa overmodigt, ja, jeg vil ikke kalde det brutalt, men det grænser meget nær der op til.

Formanden: Jeg beder dog erindret, at Ordene ikke bliver stærkere end ønskeligt.

Hørdum: Jeg kan ikke forstaa, at den højtærede Minister over for et Andragende fra syge, lidende og fattige Mennesker kan udtale sig paa den Maade, han har gjort. Det nytter vel ikke at appellere til de gode Instinkter, der dog muligvis ogsaa maatte findes hos den højtærede Minister. Men han er dog vel nok en demokratisk Minister, og saa maa han ogsaa have demokratiske Følelser. Og jeg vil derfor gerne ligesom min ærede Kollega endnu en Gang appellere til den højtærede Minister om at tage denne Sag under alvorlig Overvejelse; det er dog ikke saa ofte, at der kommer Andragender her fra den Side, hvorfra dette er kommet. Hvis den højtærede Minister nogen Sinde har haft Lejlighed til at betragte de ulykkelige Mennesker, der ere befængte med Tuberkler, vil han sikkert ogsaa indrømme, at er der nogen i Samfundet, man bør hjælpe, er det dem — det er jo i Reglen fattige Mennesker —, der rammes af denne haarde Sygdom. Det er dertil Folk, der mange Gange, naar de ere helbredede for det værste af Sygdommen, næsten ere lige